

Στον .. 9ο Ουρανό!

1ο φύλλο εφημερίδας 9ου Γυμνασίου Ηρακλείου Κρήτης

Απρίλιος 2023

Από τοίχο του σχολείου μας. Δημιουργία μαθητών/
τριών και πρώην εκπαιδευτικού του σχολείου μας κας
Βίκυς Καμένου.

Άνοιξη, Απρίλιος, η εποχή μας! Έφηβοι βράζει το αίμα μας, αγαπάμε τη ζωή. Η εφηβεία είναι μια άνοιξη με πολλά και πρωτόγνωρα συναισθήματα και χρώματα. Πολλά διαφορετικά συναισθήματα. Κέφι, ανάγκη έκφρασης και δημιουργίας, ελπίδα για το μέλλον αλλά και σκέψη και προβληματισμοί για το παρόν! Υποχρεώσεις, εξετάσεις, κούραση. Όλα καλά.. Γύρω μας υπάρχουν όλα τα χρώματα. Υπάρχει και το γκρι για κάποιους συνανθρώπους μας, για κάποιους συμμαθητές μας, αλλά και σε όλους τους ανθρώπου κάποιες στιγμές. Μία εφημερίδα, ούτως ή άλλως δεν οφείλει να έχει όλες τις όψεις της καθημερινότητας;
Χαρά λύπη, αγωνία, προσπάθεια, μόχθος

Εκδοτικό Σημείωμα

αλλά και όνειρα! Παρουσιάζουμε μία μικρή εικόνας της πραγματικότητας, όση μπορέσαμε, όση προλάβαμε, να αποτυπώσουμε αφιερώνοντας αρκετό από τον λίγο ελεύθερο χρόνο μας. Τα καλύτερα έρχονται...!!

Συντακτική ομάδα

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Συννεφιά σήμερα! Μια γκρι, γεμάτη ομίχλη, ημέρα... Πού να ξέραμε το πόσο θα ταίριαζε το σκηνικό με αυτό που θα συναντούσαμε. Η εφημερίδα του σχολείου μας στις 9/2 επισκέφτηκε το Κατάστημα Κράτησης Αλικαρνασσού και θα θέλαμε να μοιραστούμε μαζί σας τη προσωπική μας εμπειρία.

Φυλακές Αλικαρνασσού, κοντά στη θάλασσα αλλά όχι δεν ήταν ένα πολυτελές ξενοδοχείο. Δεν κοιτάξαμε καθόλου ποια ήταν η θέα. Είχαμε μπει σε ένα κλίμα από την πρώτη εικόνα. Ένα περιφραγμένο, κτήριο που βλέποντας το δεν το έλεγες και σύγχρονο, γκρι με μια μεγάλη βαριά σιδερένια πόρτα. Αργότερα μάθαμε ότι μετά από κάποιο διάστημα θα πάνε σε άλλη περιοχή. Παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Των υπαλλήλων θα είναι σκεφτήκαμε, ποιων άλλων των κρατούμενων ...αποκλείεται!

Πώς θα ανοίξει ρε παιδιά αυτή η τεράστια καγκελόπορτα, σκεφτόμασταν! Ανυπομονούσαμε να μπούμε αλλά... ας μη λέμε και ψέματα στο πίσω μέρος του μυαλού μας σκεφτόμασταν ότι εμείς τουλάχιστον θα βγαίναμε γρήγορα! Η καθηγήτρια που μας συνόδευε μας καθησύχαζε λέγοντας μας να είμαστε ήρεμοι και να μην έχουμε άγχος. Δεν ξέρω... νιώθαμε σαν να πηγαίνουμε να κάνουμεεγχείρηση, σαν να πηγαίναμε να παρακολουθήσουμε ένα αληθινόθρίλερ; Πολλά από αυτά που νιώθαμε δεν τα αναγνωρίζαμε

μάλλον, τα ξεκαθαρίσαμε προς το τέλος της επίσκεψης μας αλλά για να λέμε και την αλήθεια τα ξεκαθάρισε ο καθένας μόνος του στο σπίτι του και μάλλον θα τα ξεδιαλύνουμε σιγά σιγά στο μέλλον .

Κινητά, μεταλλικά αντικείμενα, να τα αφήσουμε λείι, στο λεωφορείο! Όλα, ότι μεταλλικό ευρώ είχαμε τα αφήσαμε στο λεωφορείο, όλη μας την περιουσία .. Ένας, ένας , μία, μία μπαίναμε. Ένας “ψουσιοσιολόγος” , αστυνομικός, ασηνός ο ίδιος και οι οδηγίες του ήταν στην πόρτα και μετά μας έβαζε μέσα! Περνάγαμε από ένα μηχάνημα για να δουν εάν είχαμε κάτι μεταλλικό επάνω μας. Τι να έχουμε καλέ;;; Εμείς ρεπορτάζ ήρθαμε να κάνουμε όχι να οργανώσουμε απόδραση!

Τέλος πάντων, το περάσαμε κι αυτό το «μαρτύριο»! Εντάξει.. εντάξει σκεφτόμασταν δεν χρειάζεται να κάνετε κάτι άλλο για να καταλάβουμε ότι τα πράγματα εδώ είναι σοβαρά και δεν είναι κάτι σαν “εσκέιπ χάουζ”. Άντε να δούμε θα γίνει και κάτι «λογικό» μετά από αυτό.

Μαζευτήκαμε όλοι μετά που αφήσαμε τα «σιδερικά»! Σχεδόν δεν χωρούσαμε σε έναν προθάλαμο κι ευτυχώς άνοιξε μία πόρτα και μπήκαμε εκεί που πολύ ευγενικά μας οδήγησε ο κος Διευθυντής, αφού μας καλωσόρισε ευγενικά.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Μέσα ήταν οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι, με δύο γραφεία, καρέκλες πολλές, δεν υπήρχαν να καθίσουμε, αλλά δεν μας χρειάστηκαν κιάλας. Όλα αυτά που ρωτήσαμε, που μας απάντησαν, που νιώσαμε, ήταν μοναδικά και ενδιαφέροντα. Ήμασταν όρθιοι και ακούγαμε με «το στόμα ανοιχτό». Σαν ρεπόρτερ που νομίζαμε ότι ήμασταν, είχαμε ετοιμάσει ένα σωρό ερωτήσεις. Όμως όταν συναντάς έναν άνθρωπο, τον υπεύθυνο των σωφρονιστικών υπαλλήλων, που έχει τόσα να σου πει, σαν χείμαρρος συναισθημάτων, λες και είχε προετοιμαστεί από κάποιον σκηνοθέτη να μας κάνει να αισθανθούμε δυνατά συναισθήματα, τα ξεχνάς όλα. Κατάφερε να γεννήσει ερωτήσεις που δεν είχαμε ποτέ σκεφτεί και πάνω από όλα να καταλάβουμε ότι η διοίκηση των φυλακών θα πρέπει, να έχει ανάμεσα και στα άλλα της προσόντα, και πάνω από όλα, αγάπη για τον Άνθρωπο! Ξεχνάς ότι έχεις σημειώσει και πας όπου σε πάει το συναίσθημα. Έτσι λοιπόν θεώρησε χρέος του μάλλον, να μας διηγηθεί τις δικές του εμπειρίες που ομολογουμένως ήταν τόσο σημαντικές και συναισθηματικά πλούσιες.

«Όταν έγινα πρώτη φορά πατέρας» μας είπε, «το απόγευμα έπαιζα με το παιδί μου, το καθοδηγούσα, το συμβούλευα, το βοηθούσα στα μαθήματά του». «Το πρωί όταν επέστρεφα στη δουλειά ήμουν αναγκασμένος να έρχομαι αντιμέτωπος με νεαρά παιδιά που είχαν μπλέξει με ναρκωτικά, εθισμένοι, είχαν κλέψει για να βρουν τη δόση τους. Καταλάβαινα ότι δεν ήταν κατά βάθος εγκληματίες και αναρωτιόμουν αν είχαν, αυτά τα παιδιά, έναν πατέρα που να ασχολείται μαζί τους, μια οικογένεια, ένα ζεστό σπιτικό». Συγκινήθηκε, τα μάτια του γέμισαν δάκρυα κι αυτό το συναίσθημα του ήταν τόσο έντονο που μας το μετέδωσε αμέσως!

«Μακριά από τα ναρκωτικά, παιδιά» μας είπε. «όλοι κάπως έτσι ξεκινάνε». «Να ακούτε τους γονείς σας και τους καθηγητές σας, να είστε κοντά στο σχολείο και να προσπαθείτε πάντα σκληρά για το μέλλον σας. Τίποτα δεν έρχεται εύκολα και γρήγορα». «Εγώ παιδιά αναγκάστηκα να ζήσω να έχω έναν

έναν παιδικό μου φίλο κρατούμενο. Σκληρό αυτό! Αποφυλακίστηκε και μετά από χρόνια έμαθα ότι πέθανε από υπερβολική δόση ναρκωτικών». «Ο κόσμος που είναι έξω νομίζει ότι όλοι που είναι εδώ μέσα είναι κακοί άνθρωποι. Δεν είναι έτσι! Παραστρατημένοι είναι, χωρίς αρχές, υποστήριξη και παιδεία. Δεν λέω υπάρχουν και «τέρατα». Έρχονται και βιαστές προκλητικοί και τότε με πλημμυρίζει θυμός προσπαθώ να μη χάσω τη πολιτισμένη μου συμπεριφορά και σύμφωνα με τη δεοντολογία της δουλειάς μου, συγκροτούμαι για να μην ξεσπάσω επάνω τους.»

Έπειτα άρχισε ο καταιγισμός ερωτήσεων :

-«Συνήθως τι αδικήματα έχουν διαπράξει αυτοί που κρατούνται εδώ;»

-«Πολλοί γυναικοκτόνοι, έμποροι ναρκωτικών, άνθρωποι που διέπραξαν κλοπές ή και ληστείες αλλά όπως σας είπα και βιαστές. Έλληνες πολλοί αλλά και άλλων εθνικοτήτων και διαφόρων θρησκευμάτων».

- «Τα κελιά είναι μεγάλα;»

-«Μικρά περίπου 9 τ.μ. και συνήθως μένουν παραπάνω από δύο άνθρωποι»

- «Ποια είναι τα σημαντικότερα από τα προβλήματά τους στη ζωή τους μέσα στη φυλακή;»

-«Οι περισσότεροι δεν διατηρούν οικογενειακές ή συγγενικές σχέσεις και φίλες και συνήθως δεν έχουν επισκεπτήριο. Φυσικό είναι να νιώθουν μοναξιά. Έχουν πολλά ψυχοκοινωνικά προβλήματα. Το κατάστημα τους υποστηρίζει με τον ψυχολόγο και τον κοινωνικό λειτουργό του. Πολλές φορές όμως, έχουν την ανάγκη μιας πιο εξειδικευμένης αγωγής. Έχουν χάσει το πολυτιμότερο γνώρισμα ενός ανθρώπου, τη δυνατότητα αυτοδιάθεσης και ελευθερίας. Επίσης τους λείπει η δυνατότητα

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

να πουν αλκοόλ που βεβαία απαγορεύεται. Κάποιοι βρίσκουν έναν περίεργο τρόπο να παράγουν τσίπουρο μέσα από τη ζύμωση φρούτων.»

- «Μετανιώνουν για τις πράξεις τους μέσα στη φυλακή;»

-«Παιδιά θα πρέπει να ξέρετε ότι από τη στιγμή που κλείνει η πόρτα πίσω τους, αρχίζουν να σκέφτονται τη πράξη τους . Χάνουν την ελευθερία τους άρα και τη ζωή τους. Κάποιοι αλλάζουν, κάποιοι άλλοι βγαίνουν και ξαναμπαίνουν»

-«Έχει αποδράσει ποτέ κάποιος κρατούμενος; “

«Πριν από πολλά χρόνια προσπάθησε κάποιος να αποδράσει.»

- Έπειτα ρωτήσαμε τι γίνεται όταν μπαίνει κάποιος για πρώτη φορά στη φυλακή.

Με ένα θλιβερό χαμόγελο ο κος Γ. μας έδειξε ότι στο ίδιο γραφείο υπήρχε μία πορτούλα που οδηγούσε σε ένα ακόμα πιο μικρό δωμάτιο στο οποίο ελέγχονταν κάθε νεοεισερχόμενος κρατούμενος, χωρίς ρούχα καιαξιοπρέπεια. Τον έψαχναν από την κορυφή, τις ρίζες των μαλλιών μέχρι και τα νύχια των ποδιών τους. Νομίζω ότι το κάναμε εικόνα και νιώσαμε δέος!

Ξαφνικά μπήκε μέσα ένας κύριος, ήταν ο κοινωνικός λειτουργός, που μας ενημέρωσε ότι θα έπρεπε να συνεχίσουμε την περιήγηση στους άλλους χώρους του καταστήματος.

Έτσι όταν περάσαμε τη πόρτα για να ξεκινήσουμε νιώσαμε συναισθήματα άγχους, φόβου, αγωνίας ανάμεικτα με περιέργεια για το τι θα ακολουθούσε. Πρώτα επισκεφτήκαμε το προαύλιο στο οποίο βρίσκονται διάφορα κελιά κράτησης. Βλέπαμε τα παράθυρα με τα κάγκελα. Όσο ήμασταν στο χώρο του προαυλίου ένας κρατούμενος μας μίλησε μέσα από το παράθυρό του.

Έπειτα πήγαμε στα εργαστήρια κατασκευής σαπουνιών, αγγείων και ξυλοκοπικής. Σε αυτά εργάζονταν κρατούμενοι. Αυτό ήταν ένα προνόμιο που είχαν κερδίσει λόγω της μακρόχρονης καλής διαγωγής τους. Ο κος Γ. μας φώναξε να γνωρίσουμε έναν μαροκινό κρατούμενο -δούλευε σαν ξυλουργός- μας μίλησε για τα διδάγματα που είχε πάρει μέχρι τότε από τη ζωή του εκτός κι εντός της φυλακής. Μας είπε : «έφυγα από τον τόπο μου, ήθελα να κερδίσω γρήγορα και εύκολα χρήματα. Όχι παιδιά αυτό είναι λάθος! Όλα τα κερδίζεις με κόπο! Το μόνο που θέλω τώρα πια είναι να γυρίσω πίσω στην οικογένεια μου κι ας είμαι φτωχός.» Δεν ήθελε να απαντήσει στο τι είχε διαπράξει μάλλον ήθελε να το ξεχάσει.. Αφού περιηγηθήκαμε λίγο στον εσωτερικό χώρο, είδαμε ένα πρώην κελί, είδαμε από τις κάμερες το κατάστημα πήγαμε στην αίθουσα του " ΚΕΘΕΑ" όπου

κάθε Τρίτη και Πέμπτη πηγαίνουν οι κρατούμενοι και μιλάνε για τη ψυχολογία τους σε έναν κοινωνικό λειτουργό. Οι ανάγκες που έχουν για ψυχολογική στήριξη είναι τεράστιες. Αργότερα μας μίλησε ο Διευθυντής και διακρίναμε την ευαισθησία με την οποία αντιμετώπιζε τους κρατούμενους αλλά και γενικά το λειτούργημα του μέσα στη φυλακή. Μας εξήγησε ότι το υπέρτατο αγαθό της ελευθερίας αυτοί οι άνθρωποι το χάνουν και αυτό είναι το σπουδαιότερο μάθημα τους. Έθιξε , επίσης το πρόβλημα του υπερπληθυσμού κρατουμένων (μέσα στα κελιά που είναι 9τμ. και φιλοξενούν 4 με 5 κρατούμενους) στις φυλακές κι ότι το να διοικείς μιας τέτοιας, ημιαυτόνομης διαβίωσης, φυλακή είναι πολύ δύσκολο. “Διοικείς με βάση την πειθώ και όχι την καταστολή, συνυπολογίζοντας το θρήσκευμα την εθνικότητα αλλά και το είδος του αδικήματος που έχουν διαπράξει”, μας είπε. Επίσης το να στερείσαι την ελευθερία σου είναι η πιο βαριά ποινή ακόμα κι αν σε έχουν στις πολυτελείς συνθήκες διαβίωσης. Όπως μας τόνισε αυτό δεν το κατανοεί κανείς εάν δεν το ζήσει.

Η επίσκεψη μας , στις φυλακές Αλικαρνασσού ή σωφρονιστικό κατάστημα είναι μία εμπειρία που δεν θα ξεχάσουμε ποτέ ! Κανείς συνειδητοποιεί πως όταν ένας άνθρωπος μπαίνει σε ένα χώρο όπως εκείνον, χάνει την ελευθερία του καθώς και πολλά από τα δικαιώματά του. Αυτό κάνει το καταλαβαίνει μόλις από την είσοδο του στις φύλακες .

Απαγορεύεται να έχεις ηλεκτρονικές συσκευές , κοσμήματα καθώς και τροφές . Φυσικά δεν χάνεις την ελευθερία του λόγου . Κάνω αυτή την ίσως ανούσια αναφορά καθώς θέλω να σας δείξω πως εμείς ήμασταν απλοί παρατηρητές και όχι εκείνοι οι οποίοι τα βιώνουν σε καθημερινή βάση τη στέρηση των περισσότερων δικαιωμάτων τους. Νιώθω άσχημα για πολλούς από τους κρατούμενους που έχουν στερηθεί το φως του ηλίου , την μυρωδιά της θάλασσας ακόμα και ένα ζεστό φαγητό. Άλλα πολλοί από αυτούς αν ήταν απελευθερωμένοι θα τα στερούσαν αυτά από έναν άλλο άνθρωπο. Παρόλα αυτά με συγκίνησε ο τρόπος με τον οποίο το προσωπικό αντιμετωπίζει τους κρατούμενους. Είναι άνθρωποι και τους συμπεριφέρονται όπως και σε ένα συγγενικό τους πρόσωπο χωρίς να τους διακρίνουν με βάση τη φυλή,

εθνικότητα , θρησκεία , χρώμα δέρματος και κυρίως το αδίκημα .

Η εμπειρία μας αυτή ήταν ένα μάθημα που εντυπώθηκε στην ψυχή μας με ένα πλήθος ανάμεικτων και αντιφατικών συναισθημάτων. Δεν μας επιτράπηκε η είσοδος σε χώρους με κρατούμενους άλλωστε δεν το βλέπαμε και σαν επίσκεψη σε “ζωολογικό κήπο”! Η ιερότητα του χώρου ήταν εμφανής. Εκεί υπήρχαν 259 Άνθρωποι βαρυποινίτες, ή με μικρότερες ποινές, καλοί- ευγενικοί και κακοί και αγενείς. Μια μικρή κοινωνία, ένα αντίγραφο της κοινωνίας που ζούμε.

Τι καταλάβαμε; Το σίγουρο είναι ότι δεν είναι όλοι οι «κακοί» εκεί μέσα και όλοι οι καλοί εκεί έξω! Επίσης το να κυνηγάς το εύκολο κέρδος, τα εύκολα χρήματα δεν σε σώζει από τίποτα . Τα χρήματα δεν φέρνουν την ευτυχία,

Η ελευθερία δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται και είναι από τα σημαντικότερα αγαθά. Όλα στη ζωή τα κερδίζεις και τα διεκδικείς ή τα χάνεις χάνοντας και την ελευθερία σου !!!

Νομίζω ότι δεν θα ξανααναρωτηθούμε εάν η θανατική ποινή είναι η χειρότερη ποινή που μπορεί να επιβληθεί ή και αν αναρωτηθούμε δεν θα απαντήσουμε άμεσα!

*Η συντακτική ομάδα της εφημερίδας
Συντονίστρια : Γεωργία Χατζηπαράσχου
και φιλική συμμετοχή
μαθητές του Γ1*

Αδέσποτα ζώα, "αδέσποτοι" άνθρωποι

<https://www.ertnews.gr/roi-idiseon/irakleio-pethane-sto-dromo-eno-to-kentro-astegon-einai-quot-adeio-quot/>

**Φωτορεπορτάζ της
συντακτικής ομάδας.**

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗ ΓΕΥΣΗ ΑΠΟ ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑ

ΣΑΜΟΣΑ

ΥΛΙΚΑ:

- 2 φλιτζάνια αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- ½ κουταλάκι αλάτι
- 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο
- ¼ φλιτζάνι Νερό
- λάδι για βαθύ τηγάνισμα
- 2 κουταλιές της σούπας βούτυρο
- 1 μικρό κρεμμύδι, ψιλοκομμένο
- 2 γαρύφαλλα σκόρδο, ψιλοκομμένο
- 2 πράσινες πιπεριές Χιλής, ψιλοκομμένες
- 1 κουταλιά της σούπας φρέσκια ρίζα τζίντζερ,
ψιλοκομμένη
- ½ κουταλάκι αλεσμένο κουρκούμη
- ½ κουταλάκι σκόνη τσίλι
- ¾ του κιλού αλεσμένο αρνί
- 1 κουταλάκι του γλυκού αλάτι
- 2 κουταλάκια του γλυκού Γκαράμ Μασάλα
- 1 1/2 κ.σ. φρέσκος χυμός λεμονιού

ΕΚΤΕΛΕΣΗ:

Λιώνουμε το βούτυρο σε ένα μέτριο κατσαρολάκι σε μέτρια δυνατή φωτιά. Ανακατέψτε το κρεμμύδι, το σκόρδο, τις πράσινες πιπεριές Χιλής και το τζίντζερ. Μαγειρέψτε 5 λεπτά ή μέχρι να ροδίσουν τα κρεμμύδια. Ανακατέψτε τον κουρκουμά, τη σκόνη τσίλι, το αρνίσιο κιμά και το αλάτι. Μαγειρέψτε μέχρι το κρέας αρνιού να είναι ομοιόμορφα καφέ, περίπου 10 λεπτά. Ανακατέψτε το garam masala και το χυμό λεμονιού. Συνεχίστε το μαγείρεμα 5 λεπτά και, στη συνέχεια, αφαιρέστε από τη φωτιά.

1. Χωρίζουμε τη ζύμη σε 15 ίσες μερίδες. Τυλίξτε μερίδες σε μπάλες και, στη συνέχεια, ισιώστε σε κύκλους 4 ιντσών. Κόψτε κάθε κύκλο στη μέση. Βρέξτε τις άκρες και σχηματίστε ημικύκλια σε κώνους. Γεμίστε τους κώνους με ίσες μερίδες από το μείγμα κρέατος αρνιού. Βρέξτε τις άνω και κάτω άκρες των κώνων και τσιμπήστε για να σφραγίσετε.
2. Χαμηλώστε προσεκτικά τους κώνους σε προθερμασμένο λάδι μερικά κάθε φορά. Τηγανίζουμε μέχρι να ροδίσουν, 2 έως 3 λεπτά. Στραγγίζουμε σε απορροφητικό χαρτί. Σερβίρετε ζεστό.

Γιουσέφ Μοχάμεντ (A2)